ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟ

ΥΠΟ ΤΟΥ ΤΡΙΜΕΛΟΥΣ πλημελειοδικείου Ἀθηνῶν καταδικάσθη εἰς πεντάμηνον φυλάκισιν ὁ Ν. Σιδέρης, διότι ἐπώλησε ἀντὶ χιλίων δραχμῶν καὶ ὡς ἄρωμα πολυτελείας φιαλίδιον μὲ κολώνιαν, εἰς νεόπλουτον χωρικόν. Διέπραξεν ἀπάτην ὁ Σιδέρης καὶ φυσικὰ καλῶς ἐτιμωρήθη, ἀλλὰ ἐὰν ἤμουν δικαστὴς θὰ ἐτιμωροῦσα καὶ τὸν χωρικόν, ὄχι διὰ τίποτε ἄλλο, ἀλλὰ διὰ τὸν ἁπλούστατον λόγον ὅτι ἔπρεπε νὰ τιμωρηθῆ διὰ νὰ σωφρονισθῆ. Διότι πρέπει νὰ μάθη ὅτι, ὅπως τὰ ράσα δὲν κάνουν τὸν παπᾶν, ἔτσι καὶ τὰ φαρδόμανικα τὰ φοροῦν οἱ παπάδες. Ὁ καλὸς ἀγρότης ποὺ εὐρέθη ἀπὸ τῆς μιᾶς εἰς τὴν ἄλλην στιγμὴν κάτοχος μεγάλης περιουσίας, δὲν ἐσκέφθη ὅτι καὶ τὸ νὰ ξεύρης καὶ τὸ καλὸ φοῦγο, τὸ καλὸ φαγητὸν καὶ τὸ καλὸν ἄρωμα, ἀπαιτεῖ μίαν προκαλλιέργειαν, ὅπως καὶ διὰ νὰ ἀποδώση τὸ χωράφι χρειάζεται καλὸν ὄργωμα καὶ διαρκῆ φροντίδα. Εἶναι προφανὲς ὅτι ὁ νεόπλουτος ἤθελε τὸ ἄρωμα νὰ τὸ προσφέρη εἰς κάποιο θηλυκόν, ὅσον τώρα ἐπέτρεπαν τὰ οἰκονομικά του νὰ κάμη καὶ δῶρα. Ἤθελεν ὅμως νὰ κάμη καὶ οἰκονομίαν καὶ ἐφαντάσθη ὅτι θὰ ἠγόραζε τὸ ἄρωμα εὐθηνότερον εἰς τὸν δρόμον παρὰ ἂν τὸ ἠγόραζεν ἀπὸ τὸ κατάστημα, καὶ ἔπεσεν εἰς τὸν δόλανον τοῦ ἀπατεῶνος. Ἔτσι ὡς «παθὸς ἔγινε μαθὸς» καὶ ἔτσι θὰ φροντίση πρῶτον νὰ μαθητεύση εἰς τὴν κοινωνικὴν σχολὴν καὶ κατόπιν ν' ἀγοράζη ἀρώματα πολυτελείας.

□

ΣΟΒΑΡΩΤΑΤΑ, τὸ ἀθηναϊκὸν πρακτορεῖον εἰδήσεων μετέδωσε:

—Τί εἶναι αὐτὴ ἡ μυρωδιά; ἠρώτησε ὁ περουχοφόρος δικαστὴς τοῦ δικαστηρίου τοῦ Ἔσσὲ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς χθὲς συνῆς συνεδριάσεως.

—Εἶναι ἀπὸ τὴν κάτωθι τοῦ δικαστηρίου καντίναν, ἐντιμότατε, ὅπου μαγειρεύουν κρεμμύδια! ἀπήντησεν ὁ γραφεύς.

Ὁ δικαστὴς ἐξεπλάγη καὶ ἀπόνισεν, ὅτι, ἐὰν δὲν ληφθοῦν πάραυτα μέτρα, ὅπως ἡ ὀσμὴ τῶν μαγειρευμένων κρεμμυδιῶν μὴ εἰσέρχεται εἰς τὴν αἴθουσαν, θὰ διακόψη τὴν συνεδρίασιν.

Κατόπιν τῆς ἀπειλῆς αὐτῆς, ἀστυνομικὸς ἔσπευσε καὶ ἔκλεισε θύρας καὶ παράθυρα καὶ κατόπιν τούτου ὁ δικαστὴς συνέχισε τὴν δίκην».

Αὐτὰ διὰ νὰ παρηγορούμεθα. Τοὐλάχιστον οἱ Ἕλληνες δικασταὶ ἠμποροῦν νὰ κάθωνται εἰς ξεγαρβαλωμένες καρέκλες, δὲν ἐνοχλοῦνται ὅμως ἀπὸ μυρωδιές κρεμμυδιῶν, ποὺ ἄλλες μύτες μὲν γαργαλοῦν, πολλὰ ὅμως στομάχια τὰ ἀναστατώνουν καὶ προκαλοῦν τὸν ἐμετον.

□

ΓΡΑΦΕΙ πρωϊνὴ ἐφημερίς: Ἐπίσημος μετάφρασις τῆς Καινῆς Διαθήκης ἀπὸ τὸ ἑλληνικὸν πρωτότυπον κείμενον εἰς τὴν ἀγγλικὴν γλῶσσαν θὰ γίνη προσεχῶς μὲ πρωτοβουλίαν τοῦ ἀγιεπισκόπου Ἀμερικῆς κ. Ἰακώβου, διὰ τὰς ἀνάγκας τῶν μὴ ἑλληνοφώνων ὀρθοδόξων τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Τὴν μετάφρασιν, σύμφωνα μὲ πρακτορειακὰς πληροφορίας, θὰ κάμουν ἐξέχοντες θεολόγοι, ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς προεδρευομένης ἀπὸ τὸν κ. Ἰάκωβον μονίμου ἐπιτροπῆς τῶν «Κανονικῶν ὀρθοδόξων Ἱεραρχῶν τῆς Ἀμερικῆς». Ὅπως παρατηρεῖται, μέχρι τώρα οἱ ὀρθόδοξοι ἱερεῖς ἦσαν ὑποχρεωμένοι νὰ χρησιμοποιοῦν διὰ τὸ ἀγγλόφωνον πλήρωμά των μεταφράσεις τῆς Ἁγίας Γραφῆς ποὺ ἔχουν γίνει ἀπὸ ρουνίτας, προτεστάντας ἢ ἄλλους μὴ ὀρθοδόξους θεολόγους καὶ αἱ ὁποῖαι ἐκ τοῦ λόγου αὐτοῦ δὲν εἶναι ἔγκυροι».

Ἐφαρμόζεται δηλαδὴ τὸ σχέδιον τῆς εἰσαγωγῆς τῆς ἀγγλικῆς γλώσσης εἰς τὰς ὀρθοδόξους ἐκκλησίας, ποὺ ἐκαλλιεργεῖτο ἀπὸ πολλοῦ καὶ ἤδη γίνεται πραγματικότης. Βέβαιε, μὲ τὰς λέξεις ἀγγλόφωνον πλήρωμα δὲν νοοῦνται ἑτεροεθνεῖς, ἔχοντες ὡς μητρικὴν γλῶσσαν τὴν ἀγγλικήν. Ἐννοοῦνται Ἕλληνες ὀρθόδοξοι ἐκ γονέων Ἑλλήνων ὀρθοδόξων. Οὐδὲ πρόκειται περὶ ὀρθοδόξων ἑτεροφώνων, διότι καὶ οἱ Ρῶσσοι καὶ οἱ Σέρβοι καὶ οἱ Βούλγαροι ὀρθόδοξοι εἰς τὴν Ἀμερικὴν ἔχουν τὰς ἐθνικάς των ὀρθοδόξους ἐκκλησίας, χρησιμοποιοῦντες εἰς αὐτὰς τὴν ἐθνικήν των γλῶσσαν. Πρόκειται λοιπὸν διὰ τοὺς Ἕλληνας ὀρθοδόξους, τοὺς ὁποίους ἐπιδιώκομεν, ἔτσι, νὰ ἀφελληνίσωμεν. Διότι ὅπως ὅλοι τὸ ξεύρομεν, ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα εἶναι ὁ συνδετικὸς κρίκος μεταξὺ ὅλων τῶν ἐν διασπορᾷ Ἑλλήνων καὶ τοῦ πνευματικοῦ καὶ πολιτικοῦ κέντρου τοῦ ἔθνους. Μέγα δὲ ὀλίσθημα κατὰ τὴν γνώμην ὅλων τῶν δυναμένων νὰ ἔχουν γνώμην, ἡ χρησιμοποίησις τοῦ Εὐαγγελίου εἰς τὴν ἀγγλικὴν εἰς τὰς ὀρθοδόξους ἐκκλησίας. Καὶ μόνον τὸ γεγονὸς ὅτι τὸ Εὐαγγέλιον ἐγράφη εἰς τὴν ἑλληνικήν, ἦτο μία ἀφορμὴ διὰ τοὺς ἑλληνορθοδόξους πιστοὺς εἰς τὴν ξένην νὰ ἐνδυμοῦνται τὸ μεγαλεῖον καὶ τῆς μακρυνῆς των πατρίδος καὶ τῆς θρησκείας των.

□

ΟΧΙ ΠΡΟ ΠΟΛΛΟΥ αἱ ἀγγλικαὶ ἐφημερίδες ἀνέγραψαν μὲ κάποιαν δόσιν θαυμασμοῦ τὴν περίπτωσιν ἑνὸς Βρετανοῦ, ὁ ὁποῖος εἰς ἕνα γράμμα, ποὺ ἔγραψε πρὸ πενήντα ἐτῶν καὶ ἐπεκόλλησε μεταχειρισμένα γραμματόσημα, ἀλλὰ μὴ σημανθέντα διὰ τῆς σφραγίδος τοῦ ταχυδρομείου ἐκ παραδρομῆς, ἀπέστειλεν εἰς τὴν διεύθυνσιν τῶν ταχυδρομείων τὸ ἀντίτιμον τῶν γραμματοσήμων ποὺ θὰ ἐπλήρωνε τότε, ἂν δὲν ἐχρησιμοποίει μεταχειρισμένα γραμματόσημα. Ἀλλὰ καὶ δὲν εἶναι ἡ μόνη περίπτωσις ἀνθρώπου ποὺ διέπραξε μεγάλην ἢ μικρὰν ἀπάτην ἢ κλοπὴν καὶ ποὺ ἐπανορθώνει τὸ παράπτωμά του μετὰ πάροδον σημαντικοῦ χρονικοῦ διαστήματος, δι' ἀπ' εὐθείας ἀποστολῆς τοῦ ποσοῦ, τὸ ὁποῖον ἔκλεψεν ἢ κατεχράσθη ἢ διὰ διαθήκης του, ἢ δι' ἄλλων τρόπων. Ἰδοὺ τώρα καὶ μία ἀνάλογος περίπτωσις εἰς τὴν Ἑλλάδα, διὰ νὰ ἀποδειχθῆ ὅτι δι' ἐκείνους ποὺ ἔχουν συνείδησιν, ὁ ἔλεγχός της εἶναι κάτι τὸ φοβερόν.

□

ΠΙΤΣΙΡΙΚΟΣ ἐνεφανίσθη πρὸ ἡμερῶν εἰς μικροκαταστηματάρχην τοῦ Βόλου, ποὺ πωλεῖ ψιλικά, εἴδη σχολείου, ἐφημερίδας, περιοδικὰ κλπ. Τοῦ ἔδωσεν ἕνα φάκελλον καὶ τοῦ εἶπε:

—Κύρ—Θανάση, ἕνας κύριος μοῦ ἔδωσε νὰ σοῦ φέρω αὐτὸν τὸν φάκελλον.

Ὁ καταστηματάρχης ἔπηρε τὸν φάκελλον καὶ ἔβγῆκε ἔξω διὰ νὰ τοῦ δείξη ὁ πιτσιρίκος τὸν κύριον ποὺ τοῦ ἔστελλε τὸν φάκελλον. Ἀλλὰ ὁ ἀποστολεὺς εἶχεν ἐξαφανισθῆ.

—Πῶς ἦταν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος; ἐρώτησε τὸν μικρόν.

—Νά, ἕνας ἄντρας, ἀπήντησεν ὁ μικρός, καμμιὰ τριανταπενταριὰ χρόνων, καλοντυμένος, μὲ ρεπούμπλικα.

Ἀνοιξε τότε ὁ καταστηματάρχης τὸν φάκελλον καὶ εὗρεν εἰς αὐτὸν ἕνα δεκάδραχμον καὶ ἕνα γράμμα ποὺ ἀνέφερεν αὐτά:

«Κυρ—Θανάση, μὴν ἀπορῆς. Πρὸ δεκατριῶν ἐτῶν, ἀφήρεσα ἀπὸ τὸ κατάστημά σου δύο κλασσικὰ εἰκονογραφημένα καὶ συγκεκριμένως τὸ ἕνα ἦταν ὁ «Δὸν Κιχώτης». Ζητῶ συγγώρησιν. Ἡ συνείδησίς μου δὲν μὲ ἄφησε νὰ ἡσυχάσω.

Ὁ ἄνθρωπος
ποὺ ἦλθεν εἰς ἑαυτόν»

Ἡ ἐφημερὶς ποὺ ἀναγράφει τὰ τοῦ ἐπεισοδίου, ἐκφράζει τὴν ἐλπίδα ὅτι καὶ οἱ ἱεροκήρυκες καὶ οἱ δάσκαλοι θὰ λάβουν ὡς θέμα διδασκαλίας καὶ κηρύγματος τὸ ἐπεισόδιον τοῦτο. Τὸ ἴδιον πράττω καὶ ἐγώ. Εἰς τὴν σημερινὴν ἰδίαν ἐποχήν, ποὺ πολλαὶ συνειδήσεις εἶναι τόσον χαλαραὶ καὶ πολλὰ πράγματα ἔχουν χάσει τὴν ἀξίαν των, ἐπεισόδιον ὡς τὸ ἀνωτέρω προσλαμβάνει πελωρίαν ἠθικὴν σημασίαν.

Ο ΣΥΜΠΟΛΙΤΗΣ

ΠΛΑΣΤΙΚΑ ΠΑΤΩΜΑΤΑ
ΡΟΛΛΑ ΠΑΡΑΘΥΡΩΝ
ΚΟΥΠΑΣΤΑΙ
ΡΥΘΜΟΣ
ΕΡΜΟΥ 48
ΤΗΛ. 37-84
Τ. ΖΑΦΕΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Σᾶς ὑπόσχεται..
..ΤΑ ΠΑΝΤΑ

ΔΕΗ

ΟΜΟΛΟΓΙΑΚΟΝ ΔΑΝΕΙΟΝ 1965

ΔΙΑ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 800.010.000 ΔΡΑΧ.

ΤΟΚΟΣ 6,5% - ΡΗΤΡΑ ΔΟΛΛΑΡΙΟΥ

Ἡ Διοίκησις τῆς Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως Ἠλεκτρισμοῦ γνωστοποιεῖ τὰ ἀκόλουθα λεπτομερῆ στοιχεῖα, περὶ τῆς καταστάσεως καὶ τῶν προοπτικῶν τῆς Ἐπιχειρήσεως καὶ περὶ τοῦ νέου αὐτῆς Ὁμολογιακοῦ Δανείου 1965.

ΑΥΞΗΣΙΣ ΕΠΕΝΔΥΣΕΩΝ

Σκοπὸς τοῦ Δανείου τούτου εἶναι ἡ ἐν μέρει χρηματοδότησις τοῦ κατὰ τὸ ἔτος 1965 προγράμματος ἐπενδύσεων τῆς ΔΕΗ. Διὰ τὸ τρέχον ἔτος, τὸ πρόγραμμα ἐπενδύσεων ἀνέρχεται εἰς δραχμὰς τρία δισεκατομμύρια τριακόσια ὀγδοήκοντα ὀκτὼ ἑκατομμύρια (3.388.000.000), ἀναλυόμενον ὡς ἑξῆς:

Ἔργα Κρεμαστῶν Ἀχελώου	Δρχ.	520.000.000
Ἔργα Καστρακίου Ἀχελώου	»	333.000.000
Τρίτη Μονὰς Πτολεμαΐδος	»	417.000.000
Ζ' Μονὰς 60.000 Ἁγ. Γεωργίου (Κερατσινίου)	»	93.000.000
Λοιπὰ ἔργα παραγωγῆς	»	276.000.000
Ἔργα Μεταφορᾶς καὶ Μετασχηματισμοῦ	»	492.000.000
Ἔργα Διανομῆς	»	1.136.000.000
Διάφορα ἄλλα ἔργα	»	121.000.000
Σύνολον Ἐπενδύσεων	»	3.388.000.000

Κατὰ τὸ ὑπόλοιπον, δηλαδὴ πέραν τῶν 800 ἑκατομμυρίων δραχμῶν τοῦ Ὁμολογιακοῦ Δανείου, αἱ ἐπενδύσεις τοῦ 1965 θὰ χρηματοδοτηθοῦν ἐκ τῶν ἰδίων διαθεσίμων τῆς ΔΕΗ, καθὼς καὶ ἐκ δανείων καὶ πιστώσεων τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ τῆς ἀλλοδαπῆς, βάσει ὑπογραφεισῶν ἤδη συμβάσεων.

Αἱ κατασκευαὶ τῶν οὕτω χρηματοδοτουμένων ἔργων ἤρχισαν ἤδη καὶ προχωροῦν μὲ τὸν ταχύτερον δυνατὸν ρυθμὸν τῆς συγχρόνου τεχνικῆς. Πρὸ τοῦ τέλους τοῦ ἔτους 1965 θὰ εἶναι ἕτοιμοι πρὸς λειτουργίαν τόσον αἱ δύο μονάδες τοῦ Ὑδροηλεκτρικοῦ Σταθμοῦ Κρεμαστῶν Ἀχελώου, ἰσχύος 218.000 κιλοβάτ, ὅσον καὶ ἡ τρίτη μονὰς τοῦ Ἀτμοηλεκτρικοῦ Σταθμοῦ Πτολεμαΐδος, ἰσχύος 125.000 κιλοβάτ, καθὼς ἐπίσης καὶ ἡ Ζ' Μονὰς Ἁγίου Γεωργίου Κερατσινίου ἰσχύος 60.000 κιλοβάτ. Οὕτω — συμπεριλαμβανομένων καὶ μικροτέρων ἔργων παραγωγῆς, ποὺ θὰ περατωθοῦν ἐντὸς τοῦ 1965 — ἡ συνολικὴ ἐγκατεστημένη ἰσχὺς τῆς ΔΕΗ κατὰ τὸ τέλος τοῦ 1965 θὰ ἀνέρχεται εἰς 1.260.000 κιλοβάτ, ἔναντι τῶν σημερινῶν 800.000 κιλοβάτ.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΞΕΛΙΞΙΣ

Ἡ οἰκονομικὴ θέσις τῆς ΔΕΗ εἶναι ἰσχυροτάτη, καθίσταται δὲ ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος ἀκόμη ἰσχυροτέρα, χάρις εἰς τὸν ὑψηλότατον ρυθμὸν ἐπενδύσεων, πρὸς ἱκανοποίησιν τῆς αὐξήσεως εἰς τὴν κατανάλωσιν ἠλεκτρικῆς ἐνεργείας. Τὸ σύνολον τοῦ Ἐνεργητικοῦ τοῦ Ἰσολογισμοῦ τῆς Ἐπιχειρήσεως ἀνῆλθε τὴν 31 Δεκεμβρίου 1964 εἰς 16.600 ἑκατ. δραχ., ἔναντι 14.775 ἑκατ. δραχ. τοῦ 1963. Θὰ ἀνέλθη δὲ εἰς τὸ τέλος τοῦ τρέχοντος ἔτους 1965, βάσει τοῦ κατατεθέντος προϋπολογιστικοῦ ἰσολογισμοῦ, εἰς 19.442 ἑκατ. Ἡ ΔΕΗ δὲν εἶναι ἁπλῶς ἡ μεγαλυτέρα Ἐπιχείρησις τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ καὶ μία Ἐπιχείρησις μὲ ἀξιόλογον διεθνῆ προβολὴν καὶ ἀπήχησιν.

Ἰδιαιτέρως σημαντικὴ ἔνδειξις τῆς οἰκονομικῆς ἰσχύος τῆς ΔΕΗ εἶναι τὸ ὅτι τὰ ἴδια κεφάλαια αὐτῆς καλύπτουν ποσοστὸν 50.75% τοῦ συνόλου τῶν ἐνεργητικῶν της στοιχείων. Τὸ ποσοστὸν αὐτὸ παρέχει ὑψηλότατον βαθμὸν ἀσφαλείας. Χάρις εἰς τὴν ἰσχυροτάτην αὐτὴν οἰκονομικὴν διάρθρωσιν καὶ χάρις εἰς τὰς τεραστίας προοπτικὰς της ἡ ΔΕΗ ἔχει ἀπεριόριστον πίστιν εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν καὶ ἐπιτυγχάνει χαμηλότοκα μακροπρόθεσμα δάνεια διὰ τὴν χρηματοδότησιν τῶν εἰς ξένον συνάλλαγμα δαπανῶν της, δηλαδὴ διὰ προμήθειαν μηχανικοῦ ἐξοπλισμοῦ.

ΠΛΕΟΝΕΚΤΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΔΑΝΕΙΟΥ

Τὸ νέον δάνειον τῆς ΔΕΗ παρέχει εἰς τοὺς Ἕλληνας ἀποταμιευτὰς τὴν καλυτέραν εὐκαιρίαν ἀσφαλοῦς καὶ ἀποδοτικῆς τοποθετήσεως τῶν οἰκονομιῶν των. Ἀλλὰ καὶ διὰ τοὺς ἐπιχειρηματίας, αἱ ὁμολογίαι τῆς ΔΕΗ ἀποτελοῦν τὸ καλύτερον μέσον ἐπενδύσεως τῶν διαθεσίμων των.

ΤΟΚΟΣ: Ὁ τόκος 6,5%, ἀπηλλαγμένος παντὸς φόρου καὶ τέλους, εἶναι τὸ ὑψηλότερον εἰσόδημα, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ πραγματοποιηθῆ ἐξ ὁμολογιακῶν τίτλων ἢ καταθέσεων παρὰ Τραπέζαις καὶ πιστωτικοῖς ὀργανισμοῖς. Αἱ καταθέσεις παρὰ τοῖς Ταμευτηρίοις τῶν Τραπεζῶν ἀποδίδουν μόνον 4,5%.

ΑΣΦΑΛΕΙΑ: Ἡ ρήτρα δολλαρίου ἐξασφαλίζει πλήρως τοὺς κομιστὰς ὁμολογιῶν ΔΕΗ.

ΡΕΥΣΤΟΤΗΣ: Αἱ ὁμολογίαι ΔΕΗ εἶναι περιουσιακὸν στοιχεῖον ἀμέσως καὶ εὐκόλως ρευστοποιήσιμον, διότι εἰσάγονται ὅλαι εἰς τὸ Χρηματιστήριον Ἀθηνῶν.

ΑΛΛΑ ΠΡΟΝΟΜΙΑ: Αἱ ὁμολογίαι εἶναι δεκταὶ ὑποχρεωτικῶς ὡς ἐγγύησις εἰς ὅλους τοὺς διαγωνισμοὺς τοῦ Δημοσίου, τῶν νομικῶν προσώπων Δημοσίου Δικαίου καὶ τῆς ΔΕΗ. Οἱ ἐργολάβοι καὶ προμηθευταὶ δύνανται οὕτω νὰ καταθέτουν ὡς ἐγγύησιν ὁμολογίας τῆς ΔΕΗ καὶ νὰ εἰσπράττουν τόκον κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα τῆς ἐγγυοδοσίας. Οἱ κομισταὶ ὁμολογιῶν, καταθέτοντες αὐτὰς παρὰ Τραπέζαις, δικαιοῦνται εἰς δανειοδότησιν μέχρι τοῦ 70% τῆς ὀνομαστικῆς ἀξίας τῶν τίτλων τούτων.

ΕΓΓΡΑΦΑΙ — ΠΡΟΕΓΓΡΑΦΑΙ

Αἱ ἐγγραφαὶ εἰς τὸ νέον δάνειον, ἐπὶ ἀμέσῳ παραδόσει τῶν ὁμολογιῶν θ' ἀρχίσουν τὴν 1ην Ἰουνίου καὶ θὰ λήξουν τὴν 10ην Ἰουνίου. Πρὸς διευκόλυνσιν τοῦ κοινοῦ, ἐπειδὴ προβλέπεται ταχίστη κάλυψις τοῦ δανείου, γίνονται δεκταὶ προεγγραφαὶ ἀπὸ τῆς 24ης Μαΐου μέχρι καὶ τῆς 31ης Μαΐου 1965. Προεγγραφαὶ καὶ ἐγγραφαὶ γίνονται δεκταὶ εἰς ὅλα τὰ καταστήματα καὶ ὑποκαταστήματα τῶν Τραπεζῶν, εἰς τὰ Χρηματιστηριακὰ Γραφεῖα, εἰς τὸ Ταχυδρομικὸν Ταμιευτήριον καὶ εἰς τὸ Ταμεῖον Παρακαταθηκῶν καὶ Δανείων.

ΕΚ ΤΗΣ ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΣ ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΥ

GENEVIEVE EOSTER

Τὸν καιρὸ τοῦ ΑΒΡΑΑΜ ΛΙΝΚΟΛΝ

1809 · 1865

8ον

Ἦταν φανερὸ πὼς πάλι θὰ τὸν σταματοῦσαν ἐκεῖ οἱ συντηρητικοί. Γιὰ νὰ περάση, ἕνας τρόπος μονάχα ἦταν στὸν κόσμο: Νὰ διοριστοῦν στὴ Βουλὴ τῶν Λόρδων κι ἄλλα μέλη, φιλελευθέρων ἰδεῶν. Αὐτὸ ὅμως μόνο ὁ Βασιλιᾶς μποροῦσε νὰ τὸ κάνη. Μόνο αὐτὸς μποροῦσε νὰ δίνη τίτλους «εὐγενείας», νὰ κάνη δηλαδὴ νέους ἀριστοκράτες, ὥστε ν' ἀλλάξη ἡ σύνθεση τῆς Βουλῆς τῶν Λόρδων καὶ νὰ γάσουν κι ἐκεῖ πέρα τὴν πλειοψηφία οἱ συντηρητικοί ὅπως τὴν εἶχαν χάσει στὴ Βουλὴ τῶν Κοινοτήτων μὲ τὶς ἐκλογές.

Στὴν ἀρχὴ ὁ Γουλιέλμος ἀρνήθηκε. Μὰ ὕστερα φάντηκε νὰ ὑποχωρῆ. Οἱ Λόρδοι κατάλαβαν πὼς τὸ παιχνίδι ἦταν πιὰ χαμένο καὶ ψήφισαν τὸν νόμο τοῦ 1832, ποὺ πλάτυνε κάπως τὴν ἐκλογικὴ βάση. Ὡς τότε στοὺς πενήντα Ἄγγλους μόνο ὁ ἕνας ψήφιζε. Μὲ τὸν καινούργιο νόμο, στοὺς πενήντα θὰ ψήφιζαν δύο.

Φυσικὰ οἱ ἐργάτες, οἱ φτωχοὶ ἀγρότες, καὶ πολλοὶ ἀπὸ τὴ μεσαία τάξη ἀκόμα, δὲν εἶχαν δικαίωμα ψήφου. Κι ὅμως εἶχε γίνει μιὰ μεγάλη ἐπανάσταση στὴν Ἀγγλία, χωρὶς ν' ἀνοίξη μύτη. Ἦταν τὸ πιὸ σημαντικὸ βῆμα γιὰ τὴ δημοκρατία στὴν Ἀγγλία, ποὺ γινόταν μέσα σ' ἑξακόσια χρόνια.

Τὸ 1830 ἡ Ἰταλία ἦταν μιὰ χώρα μοιρασμένη σὲ δέκα κομμάτια. Ὅπως ἔλεγε κι ὁ Μέττερνιχ μὲ κυνισμό, «Ἰταλία δὲν ὑπάρχει, εἶναι μονάχα γεωγραφικὴ ἔκφραση». Ὡς κι ἡ λέξη αὐτὴ ἦταν ἀπαγορευμένη αὐστηρά, γιατὶ φανέρωνε τὴν ἰδέα τῆς «Ἕνωσης» αὐτῶν ὅλων τῶν μικρῶν κρατῶν καὶ πριγκηπάτων σὲ «μιὰ» ἡώρα ἐλεύθερη κι ἀνεξάρτητη.

Πραγματικά, ἀνεξάρτητο κράτος στὴν Ἰταλία ἦταν τότε μόνο ἕνα, τὸ Βασίλειο τῆς Σαρδηνίας, μὲ τὸ Πεδεμόντιο γιὰ κύριο τμῆμα του. Ἡ Κεντρικὴ Ἰταλία ἀνῆκε στὸν Πάπα. Ὅλη ἡ Βόρεια Ἰταλία, ἡ Λομβαρδία δηλαδή, ἀνῆκε στοὺς Αὐστριακούς. Τὸ ὑπόλοιπο ἦταν μοιρασμένο σὲ διάφορους ξένους ἀρχιδοῦκες καὶ πρίγκηπες, ποὺ ἡγεμόνευαν χωρὶς τὴ λαϊκὴ θέληση. Μιὰ ἐπανάσταση, πρὶν λίγα χρόνια, κατὰ τῶν Αὐστριακῶν ποὺ κυβερνοῦσαν μὲ δεσποτισμὸ εἶχε ἀποτύχει. Μιὰ ἄλλη ἐπανάσταση τῶν Ἰταλῶν πατριωτῶν κατὰ τὸ 1830 εἶχε καταπνιγεῖ ἀπὸ τὶς αὐστριακὲς ἀρχὲς καὶ πολλοὶ Ἰταλοὶ ἀναγκάστηκαν νὰ ἐξοριστοῦν. Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἐξόριστους ἦταν κι ὁ Ματσίνι. Φλογερὸς πατριώτης καὶ δημοκράτης, ὁ Ματσίνι εἶχε ἱδρύσει μιὰ κρυφὴ ἐπαναστατικὴ ὀργάνωση, τὴ «Νέα Ἰταλία», γιὰ νὰ ἑτοιμάση τὴν ἐξέγερση καὶ τὴν ἕνωση ὅλης τῆς Ἰταλίας σ' ἕνα ἀνεξάρτητο κράτος.

Σὲ σκοτεινὰ ὑπόγεια καὶ σ' ἀπόμερες σοφίτες μαζευόντουσαν τὰ μέλη τῶν συνωμοτικῶν ὀργανώσεων καὶ ψιθύριζαν τὶς ὁδηγίες ποὺ στέλναν ἀπ' ἔξω οἱ ἀρχηγοί. Ὕστερα ἀπὸ καιρὸ τ' ὄνειρο τοῦ Ματσίνι γίνηκε πραγματικότης μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Καβοὺρ καὶ τοῦ Γαριβάλδη. Ὁ Καβοὺρ ἦταν τὸ μεγάλο πολιτικὸ μυαλὸ τῆς νέας Ἰταλίας. Ὁ Γαριβάλδης ἦταν ἡ ψυχή. Ρωμαντικὸς ἥρωας, ἀγνὸς πατριώτης, λαοπόθητος, ἦταν σὰν θρῦλος κι ἐθνικὸ σύμβολο, κάτι σὰν τὸν Γουλιέλμο Τέλλο τῶν Ἐλβετῶν, ἢ τὸν Ρόμπιν Χούντ τῶν Ἐγγλέζων.

Ὁ Γαριβάλδης ἦταν ναυτικὸς ἀπὸ τὴ Νίκαια ὅπου εἶχε γεννηθεῖ τὸ 1807, δηλαδὴ δυὸ χρόνια νωρίτερα ἀπ' τὸν Λίνκολν. Ἀπὸ παιδὶ ἔδειχνε τέτοια ἀγάπη γιὰ τὴ θάλασσα, ποὺ μ' ὅλο ποὺ ὁ πατέρας του ἤθελε νὰ τὸν κάνη ἐπιστήμονα ἢ παπᾶ ξοδεύοντας χρήματα γιὰ νὰ τόν σπουδάση, ὁ νεαρὸς Γκιουζέππε, μόλις ἔκλεισε τὰ 15, μπῆκε σ' ἕνα καράβι μοῦτσος κι ἄρχισε νὰ ταξιδεύη.

Ὕστερ' ἀπὸ χρόνια, μιὰ βραδυά, καθὼς τὸ καράβι γύριζε ἀπ' τὴ Ρωσσία, κάποιος ἀπ' τὸ πλήρωμα πλεύρισε τὸ Γαριβάλδη μὲ τρόπο κι ἄρχισε νὰ τοῦ μιλάη γιὰ τὴν πατρίδα τους, τὴν Ἰταλία, τὴν ὑπόδουλη καὶ μοιρασμένη σὲ κομμάτια. Ἀπὸ κουθέντα σὲ κουθέντα, ἔφτασε νὰ πετάξη στὴ μέση τῆς συζήτησης τ' ὄνομα τοῦ Ματσίνι. «Αὐτὸς εἶναι, τοῦ εἶπε, ποὺ ἑτοιμάζει τὴν ἐπανάσταση καὶ γυρεύει νὰ συγκεντρώση κάτω ἀπὸ μιὰ σημαία ὅλους τοὺς πατριῶτες γιὰ τὴν ἀνεξαρτησία τῆς Ἰταλίας». Λίγες μέρες ἀργότερα μόλις φθάσαν στὴ Μασσαλία, ὁ Γαριβάλδης ἔσφιγγε τὸ χέρι τοῦ Ματσίνι καὶ γραφόταν μέλος τῆς Μυστικῆς Ἑταιρείας «Ἡ Νέα Ἰταλία» γιὰ ν' ἀφιερώση ἀπ' αὐτὴ τὴν ὥρα τὴ ζωή του σ' αὐτὸ τὸ σκοπό, τὴν ἕνωση καὶ τὴν ἐλευθερία τῆς πατρίδος του.

Πιστὸς στὸ λόγο του, ἔλαβε μέρος στὴν Ἐπανάσταση κατὰ τῶν Αὐστριακῶν καὶ τὸ 1834 τὸν θρῆκε καταδικασμένο σὲ θάνατο καὶ πολιτικὸ φυγάδα. Κυνηγημένος ἀγρια ἀπὸ τὴν αὐστριακὴ ἀστυνομία, ὁ Γαριβάλδης πέρασε τὰ ποτάμια κολυμπώντας, ἔζησε ὀβομάδες κρυμμένος στὰ δάση σὰν τὸ ἀγρίμι, ἀλλὰ κατάφερε νὰ φτάση στὴ Μασσαλία ζωντανός. Ἐκεῖ ἡ ὀργάνωση τὸν βοήθησε, καὶ τὸν μπαρκάρισε γιὰ τὴ Νότιο Ἀμερική.

Τὸν ἴδιο καιρό, ἕνας ἄλλος πολιτικὸς πρόσφυγας — μὲ πολὺ μεγάλο ὄνομα αὐτός — ὁ Λουδοβίκος Ναπολέων, ὁ γιὸς τῆς Ὀρτενσίας, ἔμπαινε στὴ Γαλλία κρυφά, γιατὶ ὁ νόμος ἀπαγόρευε σ' ὅλα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας τοῦ Βοναπάρτη νὰ ξαναπατήσουν σὲ γαλλικὸ ἔδαφος.

Μάταια προσπάθησε ἡ Ὀρτενσία νὰ δῆ τὸν καινούργιο Βασιλιᾶ. Κανένας δὲν ἤθελε νὰ τοὺς δεχτῆ. Μητέρα καὶ γιὸς πῆραν πάλι κρυφὰ τὸ δρόμο τῆς ἐξορίας καὶ βρῆκαν ἄσυλο στὴ φιλόξενη Ἐλβετία.

Ὁ νεαρὸς πρίγκηπας, ὅμως, ἔβλεπε τὸ μέλλον μὲ αἰσιοδοξία, καὶ μιλοῦσε μὲ αὐτοπεποίθηση. Τώρα μάλιστα ποὺ εἶχε πεθάνει ὁ γιὸς τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντα, αὐτὸς ἦταν, σὰν ἀνεψιός, ὁ πολιτικὸς κληρονόμος— νὰ ποῦμε— κι ὁ διάδοχος τοῦ θρόνου τοῦ Βοναπάρτη.

Πῶς συνέβηκε ἕνας μεγάλος Ἀμερικανὸς στρατηγὸς νὰ λέγεται Ὀδυσσέας. Ὁ Ἀνδρέας Τζάκσον Πρόεδρος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν

Ἡ συμπάθεια γιὰ τὴν Ἑλλάδα, τὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τοὺς ἀγῶνες καὶ τὶς θυσίες της, εἶχαν καταλήξει σ' ἕνα δυνατ